

тѣи оживѣвали, и бѣгали въ езерото. Александръ като чѣлаз почѣдилсе, и се уплашилъ. Повелилъ и искъпаласе сичката войска съ конѣте си вътре въ езерето, и се усилили отъ многото трѣдъ. Отъ тамо вървелъ 2: дни, и отишалаз при дрѣго езеро, което имало вода сладка като захаръ. Александръ влѣзналъ въ него да се къпи, и дошла врѣхъ него една рыба голѣма. Александръ бѣгалъ тѣтакси вънъ, но рыбата го гонила, и излѣзла и тѣа вънъ. Той а въсѣдналъ, послѣ а үбилъ, и повелилъ да а распоратъ. Намѣрилъ вътре въ нея единъ камень многоцѣненъ, като пачешко яйцѣ, и свѣтилъ като сажницето. Повелилъ да го тѣрнатъ на прапорицѣтъ мѣ и да го държатъ предъ него като фенеръ. Отъ тамо отишли при дрѣго езеро, и сѣднали да си починатъ. Като мръкнало, излѣзли отъ онова езеро жены, и пѣли пѣсны много толкова сладки и хубави, гдѣто се земалъ үмо челоуѣческѣй. Както се види тѣи са были Нираидыте, които чѣваме сега въ Историата. Отъ тамо вървелъ 8: дни, и отишалаз на едно мѣсто, гдѣто было голѣмъ хвасталакъ, отъ когото излѣзли много челоуѣцы врѣхъ войската, които отъ половината на горе были челоуѣцы, а отъ половината на долъ конѣ. Сичките были сосъ стрѣли, и острилото имъ было отъ камень Адамантъ, и нѣмали желѣзо отнюдъ. Когато фѣркали были много бѣрзи. Александръ като ги видѣлаз, рекълаз на Македонцыте: нека направиме една лѣкавшина да үловиме отъ тѣхъ, да ги заведеме въ Македонѣа за чѣдо. Прочее повелилъ да ископатъ тра-